

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

¹ Καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν πνίξῃ.

— Κακὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον κάμνετε, τῇ εἶπεν εἰς τὸ σὺς, περιγελάτε τὴν θεῖαν μου.

Ἡ δὲ Γούγκα ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ὀπίσθεν τοῦ ριπιδίου ἵν' ἀπαντήσῃ.

— Ἀγαπητὴ μου, ἀπήντησε μὲ τόνον φιλικόν, ἐπιτρέψατε εἰς γραΐαν ὡς ἐμὲ γυναικίκα νὰ σᾶς δώσῃ μίαν συμβουλὴν, ἡ ὁποία δύναται νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ πολλάκις εἰς τὸν βίον σας. Κάμνετε κακὴν ὑπηρεσίαν εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ζητεῖτε νὰ μεταπείσετε, διότι κατὰ πρῶτον δὲν ἐπιτυγχάνετε, καὶ δευτέρον τὸν ἐλυπεῖτε καὶ ἐπὶ τέλους ἐπισύρετε τὴν ὀργὴν τοῦ Δικτὶ θέλετε νὰ ποτίσω διὰ πικρίας δύο ἐξαιρέτους ἀνθρώ-

πους οἱ ὅποιοι ἀπέναντι ὑπερόχων ἀρετῶν, ἐν μόνον ἔχουσιν ἐλαφρὸν ἐλάττωμα ; Μήπως εἶνε κακούργημα τὸ ὅτι ἐκολά- κευσα τὴν μονομανίαν των ! Τόσον μικρὸν εἶνε αὐτὸ καὶ τό- σον ἐξ ἄλλου τοὺς εὐχαριστεῖ !

— Εἴσθε καλὴ, ἀνέκραξεν ἡ Βέρθα εἰλικρινῶς.

— Νομίζετε ! ἀνταπήντησεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα κα- τ' ὡς μειδιάσασα, πιθανὸν νὰ πλανᾶσθε κακὴ, κακίστη, μετὰ τῆς διαφορᾶς μόνον ὅτι ἐρχεται εἰς τὸν νοῦν νὰ πράξω κακόν, ὅταν δὲν ἔχω αὐτὸ φέρων ...

Ἡ Βέρθα τὴν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως.

— Θὰ τὸ ἰδῇτε αὐτὸ κατόπιν εἰς τὸν βίον σας, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρωνίς, ἥτις ἐφ' ἅπαξ εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

Εἶτα δ' ἐπανελάθεν ὑψηλοφώνως περὰ νῆα τὸν διάλογον τοῦτον, ὅστις ἐγένετο χαμηλοφώνως :

— Τώρα ἄς ἀφήσωμεν, ἂν ἀγαπάτε, τὴν κυρίαν Σιδωναὶ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἄς διακόψωμεν τὴν μουσικὴν. Αἱ γυναῖκες εἶνε πάντοτε περίεργοι, ἐγὼ εἶμαι δύο φορές γυνή. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος περὶ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διέτρεξεν ὁ κύριος Λαφρεσάνζ, θὰ ζητήσω δέ, ἐὰν δὲν καταχρῶμαι τῆς καλωσύνης σας, ν' ἀκούσω λεπτομερῶς αὐτοῦς· ἀρέσκομαι πολὺ εἰς τὰς περιπετείας.

Ἐπιθυμία, ἣν ἐξέφραζεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἦτο διαταγή.

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἤρχισε νὰ τὴν ἐκτελῇ τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἐπραττε τοῦτο προθύμως, μηδὲν δὲν δυσχερεστούμενος ν' ἀναπαραστήσῃ ἐνώπιον τῆς βαρωνίδος τοὺς ρωμαντικούς κινδύνους, οὓς διέτρεξεν.

Ἡ Βέρθα, ὅσον καὶ ἂν ἐγνώριζεν ἥδη τὴν διήγησιν, ἐνδιεφέρετο μεγάλως εἰς αὐτήν.

Ὅθεν συνεσπειρώθησαν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐπὶ ἐδρῶν καὶ ἄλλων ἀνέτων καθισμάτων τὰ πρόσωπα τοῦ «Καταφυγίου», ἤρξατο δὲ τῆς διηγήσεως ὁ Λαφρεσάνζ.

Ὅτ' ἐφθασεν εἰς τὴν ἀπεργίαν καὶ εἰς τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον ὠθισμόν, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου μικροῦ δεῖν νὰ διαμελισθῇ, ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ δὲν κατέστειλε ποσῶς φρικίασιν θαυμασίως ὑποκριτικὴν.

— Φοβερόν ! ἐψιθύρισε.

— Σταθῆτε, βαρωνίς, ἀνέκραξεν ὁ Φλαβιανὸς Μωροά, εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχήν. Αὐτὸς ὁ ὠθισμὸς ἐγένετο κατὰ θέλησιν ἄλλων, ἦτο προπαρασκευασμένος, θὰ ἰδῇτε δὲ πρὸς ποῖον σκοπὸν.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐπανελάθε τὴν διήγησιν αὐτοῦ, ἐφθασε δὲ μετ' οὐ πολὺ ἐκεῖ ὅπου παρετήρησεν ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τῆς φωτογραφίας, ἥτις εὐρέθη ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ πρωτοδικείου, φωτογραφίας, ἣν δὲν εἶδε μὲν ὁ Λαφρεσάνζ, ἥτις ὅμως ἦν προφανὴς ἡ τοῦ Βάλτερ Χάνδελ. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσασα ἡ κυρία δὲ Γούγκα, διέκοψε τὸν λόγον καὶ πάλιν.

— Βάλτερ Χάνδελ ! ἐπανελάθεν, ὁ Βάλτερ Χάνδελ ! τί εἶν' αὐτός ; Δὲν ἤκουσα ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροά ἐποίησε κίνημα διὰ τῆς χειρός.

— Δὲν γνωρίζω διόλου τὸ ἄτομον, δηλαδὴ δὲν πιστεύω νὰ τὸν συνήντησα ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου· τὸ ὄνομα ὅμως διαφέρει, αὐτὸ προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς ἐκθέσεις τῶν γερμανικῶν ἀπεργιῶν καὶ τῶν ἀναρχικῶν συνελεύσεων· εἶμαι βέβαιος ὅτι πολλάκις τὸ εἶδον.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐστράφη πρὸς τὸν Θεόδωρον Μενδῶ :

— Καὶ σεῖς, εἶπεν, ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου», θὰ γνωρίζετε ὅλον τὸ προσωπικὸν τῶν ἐμπρηστῶν καὶ τῶν καταφυγόντων εἰς τὴν χρῆσιν τῆς δυναμίτιδος.

Ὁ κύριος Μενδῶ ἐφάνη ὅτι ἐσυλλογίζετο.

— Ἄν ὁ πῶς... γκελ ; ὑπέλαθε.

— πε μετὰ τόνου ὁ Φλαβιανός, διορθώσας τὸ

ος.

— Ὅχι, δὲν τὸν γνωρίζω, ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν μνήμην μου αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Εἶσαι βέβαιος περὶ τοῦ ὀνόματος ; εἶπεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα.

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ κατένευσεν.

— ὦ ! ἀνέκραξεν ὁ Μωροά, πιθανότατον κατὰ τὸν περιπετειώδη βίον μας νὰ τὸν συναντήσωμεν ἐπὶ τέλους, τότε δ' ἐγὼ θὰ γείνω μάρτυς εἰς τὸν Λέοντα καὶ θὰ τὸν βοηθήσω νὰ βυθίσῃ τὸ ξίφος εἰς τὸ στήθος τοῦ ἀχρείου.

— Καὶ θὰ κάμετε καλὰ, εἶπεν ἐπικυροῦσα τοὺς λόγους τοῦτους ἡ κυρία δὲ Γούγκα, θὰ ἐνεργήσετε ὡς καλὸς φίλος. Προφανὲς ὅτι τὸ ἄτομον αὐτὸ ἡσθάνθη ὅτι τὸν περιέζωσεν ἐκ τοῦ πλησίον ἡ ἀστυνομία καὶ ὑποκατέστησε τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτοῦ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἡμετέρου φίλου Λαφρεσάνζ· αὐτὸ εἶνε φανερόν· τὸ πρᾶγμα εἶχε μελετηθῇ καλῶς. Ἀλλ' ἐξακολουθήσατε, σὰς παρακαλῶ· ὀρκίζομαι νὰ σιγήσω ὡς ἰχθύς, διὰ νὰ μὴ σας διακόψω.

Καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἐπανελάθε τὴν διήγησιν αὐτοῦ, διηγούμενος μετ' ὀλίγον πῶς ἐκ θαύματος διέφυγε τὸ μανιῶδες ἐκεῖνο πλήθος, ὅπερ ἤξiou νὰ ἐκδικήσῃ κατ' αὐτοῦ τὴν ἐν Μελκόμβῃ καταστροφὴν, εἶτα δὲ τὴν φυλάκισιν αὐτοῦ ἐν τῇ Κερκατεῖ Πύργῳ, ὅπου ἤρχετο καὶ πάλιν τὸ πλήθος νὰ καταδιώξῃ αὐτὸν ὅποτε ἐθεώρει ἑαυτὸν τελείως σωθέντα καὶ ἀπαλλαγέντα. Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς εἰσόδου τοῦ διαδρόμου, τότε δὲ διεκόπη ἀποτόμως.

— Ἄ ! ἀνέκραξεν, ἐλησμονήσα τὸ οὐσιωδέστερον τῆς διηγησέως μου, τὸ συγκινητικώτερον. Οὔτε εἰς ὑμᾶς, ἀγαπητοί μου ξένοι, οὔτε εἰς σὲ Φλαβιανέ, εἶπα τίποτε περὶ τῆς φοβερᾶς μου ἀνακαλύψεως εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Ἀνακαλύψεως ; εἶπον πάντες οἱ παριστάμενοι.

— Ναί, ἀνακαλύψεως, ἡ ὁποία σὰς ὁμολογῶ ὅτι μὲ ἐνέβαλεν εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν. Ὅτε ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον μου εἰς τὸ ὑπόγειον ἤνθα αὐτὸν πεφρκαγμένον ὑπὸ... σκελετοῦ.

— Θὰ ἦτο κανεὶς δυστυχὴς δεσμώτης, ὑπέλαθεν ὁ Μωροά.

— Πιθανῶς, προσέθηκεν ὁ Θεόδωρος Μενδῶ.

— Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐσκέφην, ἐπανελάθεν ὁ Λαφρεσάνζ, ἀλλ' ἐνόμιζα ὅτι καὶ ἐὰν εὗρεν εἰς τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνον τὸν θάνατον, αὐτὸ συνέβη διότι δὲν εἶχεν ἐξοδὸν καὶ ἀπέθανεν ἐκ πείνης... ὅτι βεβαίως κατεδικάσθη εἰς τὴν ποινὴν αὐτήν. Νὰ σας εἰπῶ, διήλθον ἐκεῖ τὰς τρομερωτέρας τοῦ βίου μου ὥρας.

Ἡ βαρωνίς, ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ καὶ ἡ θεία Ἐλβίρα δὲν ἀπέκλινον νὰ ἐρωτῶσι τὸν Λαφρεσάνζ περὶ τοῦ σκελετοῦ, καὶ ὁ Λαφρεσάνζ εἶδεν πᾶσαν λεπτομέρειαν, γνωστὴν ἥδη εἰς τὸν ἀναγνώστην, τὰ περὶ τοῦ πεπαλαιωμένου καὶ μετὰ χρυσῶν σειρητιῶν πύλου καὶ τὰ περὶ τῶν μετ' ἀγκυρῶν κομβίων.

— Τώρα, ἐπανελάθεν, ἀφετὲ με νὰ τελειώσω τὴν ἀφήγησιν τῆς περιπετείας μου καὶ τῶν ὡς ἐκ θαύματος διασώσεών μου, ἐξ ὧν τὴν τελευταίαν ἐξετέλεσεν ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλω τὴν ζωὴν, ἀφετὲ με νὰ διηγηθῶ ὅλα αὐτά, διότι τὰ ἀγνοεῖ ἡ κυρία δὲ Γούγκα καὶ θὰ ἐπανελθῶ εἰς τὸν σκελετὸν καὶ εἰς ἐν εὐρημα, τὸ ὁποῖον θὰ σας σκανδαλίσῃ, ὡς ἐσκανδαλίσαι καὶ ἐμέ, εἶμαι βέβαιος. Τὸ εὐρημα αὐτὸ τὸ ἀπρόσοπτον τοῦ βίου μου, κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, μ' ἔκαμε νὰ τὸ λησμονήσω ὅλως διόλου.

Καὶ ἥδη ὠμίλησε ζωηρότερον, ρίψας συνάμα ἐκφραστικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ.

— Ποῦ ἐννοεῖς νὰ καταλήξῃς ;

— Ἴδού· ἐὰν ζητήσω τίποτε ἀπὸ σέ, τὸ ὅποιον θὰ μ' εὐχαριστήσῃς μετὰ πολὺ μετὰ πολὺ ;

— Τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ ! Ἀλλὰ δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ ζητήσῃς, δύνασαι νὰ τὸ λάβῃς ἢ νὰ μοῦ εἰπῇς νὰ τὸ κάμω, βέβαιος ὢν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δὲν θὰ σοῦ τὸ ἀρνηθῶ...

— Ἀληθῶς ;

— Καὶ ἀμφιβάλλεις ;

— Ὡστε ἐὰν σέ παρεκάλουν νὰ μοῦ χάρισης τὸ εὖρημά σου, δὲν θὰ ἐδίσταζες !

— Οὐδ' ἐπὶ λεπτόν... Τὸ χρυσὸν φύλλον εἶνε ἰδικόν σου, δύνασαι νὰ τὸ φυλάξῃς, χαίρω δὲ πολὺ ὅτι σέ εὐχαριστεῖ.

Οἱ δύο φίλοι διήμειψαν ζωηρὰν χειραψίαν, καὶ ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ εἶπεν τὸ χρυσὸν φύλλον ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτοῦ· ἤ-
ξανε δὲ τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ ἡ ταραχή.

— Αὐτὸ εἶνε ὥραϊον δῶρον, τὸ ὅποιον σοῦ κάμνει ὁ κύριος Λαφρεσάνζ, ἀνέκραξε, διότι αὐτὴ ἡ πλάξ ἔχει ἀξίαν, ἐπειτα ὡς τεχνουργήμα ἀρχαῖον... καὶ τέλος... τίς σὰς λέγει ὅτι ἡ ἐπιγραφή δὲν φανερώνει θησαυρὸν κεκρυμμένον ;

Οἱ περὶ αὐτὸν ἔλεγον ἕκαστος τὴν γνώμην του, ἐπωφελη-
θεῖσα δ' ἡ βαρωνίς δὲ Γούγκα τὸν ἐκ τῶν συνομιλιῶν θόρυβον, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Μενδῶ.

— Μήπως ἐτρελλάθης ; τὸν ἠρώτησεν ἐν σπουδῇ καὶ χα-
μηλοφώνως.

— ὦ ! ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ καγχάζων, ἐὰν ὁ Φλαβια-
νὸς ἀνακαλύψῃ θησαυρὸν, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μοῦ κρα-
τήσῃ τὸ μεριδίόν μου. Ἐχῶ πλήρη πεποιθήσιν εἰς αὐτόν, ὡς
ἐκεῖνος ἔχει τὴν αὐτὴν εἰς ἐμέ, δὲν πιστεύω ὅμως εἰς τὴν ὑ-
παρξίν θησαυροῦ... Ἡ δὲ πραγματικὴ ἀξία τοῦ χρυσοῦ τε-
μαχίου, στοιχηματίζω ὅτι δὲν ὑπερβαίνει τὰ διακόσια φράγκα·
ὥστε δὲν προσφέρω μέγα τι δῶρον εἰς τὸν Φλαβιανόν... αὐτὸς
μοῦ προσέφερε πολὺ ἀνώτερον ἐν ἡμέραις στενοχωριῶν.

— Κύριε Μωροῦ, ἠρώτησε καὶ ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ, ἐὰν
κατορθώσετε ν' ἀναγνώσετε τὴν ἐπιγραφὴν, θὰ μᾶς τὴν ἐξη-
γήσετε, αἱ ;

— Νὰ εἰσθε βεβαιωτάτη, δεσποινίς.

— Καὶ εἰς ἐμέ ; εἶπε καὶ ἡ κυρία δὲ Γούγκα.

— Καλὰ, εἰς ὅλους... εἰς ὅλους... Δὲν πιστεύετε ὅτι ἀνα-
ζητῶ τὸ μυστήριον.

Μόνος ὁ θεὸς Φιλήμων ἔμενεν ἀμέτοχος τῆς γενικῆς περι-
εργίας. Τί πρὸς αὐτόν ἡ χρυσὴ πλάξ ; αὐτὸς ἐνδιεφέρετο μόνον
περὶ τῆς ἁρμονίας καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἁρμονικὴ τοῦ εἰ-
δώλου του φωνῇ ἐγκατελείπετο κατὰ μέρος.

— Οὐδ' ἐγὼ πιστεύω εἰς τοὺς θησαυροὺς, ὑπέλαβεν ἀξιω-
ματικῶς, καὶ κατὰ τοῦτο ἐπιδοκιμάζω τὸν κύριον Λαφρεσάνζ·
θὰ ἴδῃτε δὲ ὅτι ἀφοῦ τρίψετε τὸ μέταλλον, θ' ἀποδειχθῇ ἀ-
πλοῦς χαλκός.

— Ἐνδέχεται ν' ἀπατάσθῃ, θεῖε, εἶπεν ἡ Βέρθα, καὶ πλη-
σιάσασα πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ προσέθηκε χαμηλοφώνως : Καὶ
ἐπιθυμῶ ν' ἀπατάται ὁ θεὸς μου, διότι εἰς τὸν φίλον σας καὶ
εἰς σὰς εὐχομαι πᾶσαν εὐτυχίαν.

— Τέλος πάντων ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Σιωδναί, ἀρκετὰ
ἀπλησυχολήθημεν μετ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τί λέγετε ; δὲν ἀκούο-
μεν καὶ ὀλίγην μουσικὴν ;

Ἀλλ' ἡ πρότασις αὕτη ἐγένετο ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐνθου-

σιασμοῦ· μετὰ μικρὸν ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἀπεσύρετο εἰς τὸ ξε-
νοδοχεῖον συνοδευμένη ὑπὸ τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῦ, ὁ δὲ Λα-
φρεσάνζ καὶ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἀπεσύροντο εἰς τὰ δωμάτια
αὐτῶν ἐν τῷ «Καταφυγίῳ». Ἐπειδὴ δ' ἡ βαρωνίς ἐμελλε ν'
ἀπέλθῃ τὴν ἐπιούσαν, βεβαίως δὲν θὰ διήρχετο ὅλην τὴν ἡ-
μέραν ἐν Μπραίτπορ.

Ἀλλ' οὐδ' ὁ Φλαβιανὸς θὰ παρέμενεν ἐπὶ μακρόν, ἡ δὲ κυ-
ρία δὲ Γούγκα ὑπέσχετο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὸν
ἴδῃ ἄμα τῇ εἰς Παρισίους ἐπανόδῳ αὐτοῦ.

— Ἴσως, τῷ εἶπεν ὅτε τὴν ἐκκλονύκτιζε, θὰ εἰσθε ἐρασμι-
ώτερος ἐπὶ τῆς γαλλικῆς γῆς.

Καὶ τρυφερᾷ τῇ φωνῇ προσέθηκε :

— Ἴσως δὲ καὶ φανῇτε εὐγνώμων διὰ τὸ εἰς Ἀγγλίαν
ταξιδεῖν πτωχῆς γυναικὸς· ἡτις ὁμολογῶ ὅτι ἔκαμε λάθος,
μίαν τρέλλαν...

Καὶ ἐγκατέλειπεν αὐτὸν ἀποτόμως.

Ὁ Φλαβιανὸς ἤρχισε νὰ σκέπτηται, τὸν ἐτάρασεν ἡ γυνὴ
αὕτη· αὐτομάτως ἔλεγεν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐμελλε νὰ διαδρα-
ματίσῃ σπουδαῖον πρόσωπον, καὶ ἡ καρδία ὡς καὶ ἡ κεφαλὴ
του τὸν ἐκώλυον νὰ ἴδῃ σαφῶς τὰ πρᾶγματα καὶ ν' ἀκολου-
θήτῃ τοὺς συλλογισμοὺς τῆς διανοίας του.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄλλη σκέψις τὸν ἀπλησχόλει, οὐχὶ τὸ
πρᾶγμα ἐρωτικόν.

— Ἐὰν εἶμαι μωρός, εἶπεν ἡμιφώνως ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ
δωμάτιόν του ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, δύναμαι νὰ πιστεύσω πρᾶγ-
ματι ὅτι μοῦ λέγει τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι χάριν ἐμοῦ διέσχισε
τὸν πορθμὸν τῆς Μάγχης... Μήπως ἦλθε χάριν τοῦ Θεοδώ-
ρου Μενδῶ ! Δὲν δύναμαι πρᾶγματι νὰ τὸ παραδεχθῶ... Χά-
ριν τοῦ Λέοντος τότε... ὡς πρὸς αὐτὸ αὐτὸς εἶνε ἀρκετὰ νό-
στιμος καὶ νομίζω νὰ παρετήρησεν εἰς Παρισίους ὅτι ἡ παρου-
σία τοῦ προσφιλούς αὐτοῦ νέου δὲν ἦτο δυσάρεστος... Δὲν τὸν
ζηλοτυπῶ... Αὐτὴ ἡ γυνὴ ὁμιλεῖ πρὸς τὰς αἰσθήσεις μου καὶ
ὄχι πρὸς τὴν καρδίαν μου, ἀγαπῶ μετὰ πολὺ τὸν Λαφρεσάνζ
καὶ δὲν θέλω νὰ μειωθῇ ἡ πρὸς αὐτόν ἀγάπη μου ἐκ παρο-
δικῆς ἐρωτικῆς ἐξάψεως. Ἄν ἀναμείνω τὰ γεγονότα... ἐν πάσῃ
δὲ περιπτώσει ἀφίνω ἐλεύθερον τὸ σπᾶδιον εἰς τὸν φίλον μου
Λέοντα, ἀλλὰ θὰ ἐπιτηρῶ τὸν Θεοδωρόν μου.

Καὶ ταῦτα λέγων ἀνῆψε τὸν κηρίον του καὶ μετ' αὐτὸ
πολλὰ ἄλλα, οὕτως ὥστε μετ' ὀλίγον τὸ μικρὸν τοῦ ξενοδο-
χείου δωμάτιον ἦτο κατάφωτον.

Τὰ κηρία ἦσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὥστε νὰ φωτίζονται τὸ
κέντρον.

Μετὰ τὰς προετοιμασίας ταύτας ὁ Φλαβιανὸς ἐκάθησε
πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἐξήγαγε τότε ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ
χρυσὸν φύλλον.

Παραδόξως ἀπλησχόλει αὐτὸν μετὰ τὸ μεταλλικὸν τοῦτο
τεμάχιον· ἡ σχεδὸν τετράγωνος αὐτοῦ πλάξ ὑποχωροῦσα εἰς
τὴν πίεσιν τῶν δακτύλων ἐγένετο σχεδὸν ἐπίπεδος, τότε δὲ
λαβὼν ἐκ τοῦ ὁδοπορικοῦ του σάκκου φιάλην περιέχουσαν ὕ-
δωρ τῆς Κολωνίας ἐβρέξε τὸ ἔνδον τοῦ χειροκτίου του καὶ ἤρ-
χισε νὰ τρίβῃ δυνατὰ· μετὰ μικρὸν τὸ μέλαν ἐκ κόνεως ἀπο-
τελεσθὲν στρώμα ἐξέλιπε διαλύμενον ἐν τῷ οἰνοπνεύματι καὶ
ἀπεκαλύφθη ἐπίχρυσος, ὑμαλὴ καὶ ἀποστίλθουσα ἐπιφάνεια,
ἐφ' ἧς ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ εὐχερῶς τὴν
ἐπομένην ἐπιγραφὴν. Τὸ χρυσὸν φύλλον μετὰ τῆς ἐπιγρα-
φῆς εἶχε τὸ ἐξῆς σχῆμα :

				n				
				†				
I	5	4	L	2	5	+	+	P
L	3	g	2	+	D	7	C	4
L	Q	n	+	—	+	∞	4	m
2	5	2	g	g	V	∞	Q	P
C	2	+	I	z	3	+	+	4
4	n	I	L	g	L	2	P	n
+	g	n	2	+	L	S	+	n
Q	r	g	r	s	2	T	g	2

— Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ δυνατόν νὰ ἔχῃ δικαίον, ἐπιθυροῖσιν, ἀλλ' ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς Λέων εἶνε αὐτὴ ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ ἀθωότης, δύναμαι μάλιστα νὰ προσθέσω. Ἐὰν αὐτὸς ὁ Μενδῶ τοῦ ἐξέφραζε μεγάλην ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσῃ τὸ χρυσοῦν αὐτὸ φύλλον, βεβαίως θὰ τοῦ τὸ εἶδε καλὰ ὁ ἔπραξε ἐγὼ νὰ τὸν προλάβω.

Καὶ ταῦτα λέγων καθ' ἑαυτὸν ἀπηρίθμει καὶ ἐξήταζε τοὺς χαρακτῆρας τῆς ἐπιγραφῆς.

— Πρέπει νὰ εὑρῶ τὸ κλεῖδι, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ νερὸ νὰ τὸ πῶ· εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν θὰ τὸ κατορθώσω. Πρὸ παντὸς δὲ διὰ νὰ τὸ ἐξετάσω καλῶς πρέπει νὰ λύσω εὐθὺς εὐθὺς τὴν περιέργειαν αὐτοῦ τοῦ Μενδῶ.

Καὶ ἀφοῦ ἐκλείσει τὸ χρυσοῦν φύλλον ἐν διπλῷ ἐνσφραγίστῳ περικαλύμματα ἔθηκεν αὐτὸ ἐν ἰδίῳ τόπῳ τοῦ ὁδοιπορικοῦ τοῦ σάκκου καὶ κατεκλίθη ἀφείς τὰ σπουδαῖα δι' αὐρίον, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ κοιμηθῇ, διότι ἔβλεπε περιφερόμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὸ μετὰ ἱερογλυφικῶν σημείων χρυσοῦν φύλλον.

Καὶ κατ' ὥρθε μὲν ἐπ' ὀλίγον νὰ κοιμηθῇ, χειρότερος ὅμως ἦν ὁ ὕπνος τῆς ἀϋπνίας, διότι εἶδε φοβερὸν ὄνειρον... φοβερός ἐφιαλτῆς κατέλαβεν αὐτόν· ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ἡγεύμενος ἐνόπλων ἀνδρῶν, τὸν κατεδίωκεν ἔν ἄρπασή τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἡ δὲ βαρυνίς δὲ Γούγκα ἐξηρέθιζεν αὐτοὺς διὰ τῆς φωνῆς καὶ διὰ χειρονομιῶν, περιγελῶσα τὸν Μωροῦ μετὰ σαρδωνίου καγχασμοῦ.

Ὁ Φλαβιανὸς ἀψυπνίσθη περιρρέομενος ψυχρῷ ἰδρώτι, καθ' ἣν στιγμήν ἐπιπτεν ὑπὸ τὰ αὐτοπνέματα τῶν δολοφόνων, οὓς ὠδήγει ὁ Θεόδωρος Μενδῶ.

— Ἄ! πᾶν νὰ τρελλαθῶ! ἀνέκραξεν. Ἀπέκμα, καὶ διατί; δι' ἑνα παληοτενεκέ...

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐστράφη πολλάκις ἐντὸς τῆς κλίνης του.

— Ἐὰν μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, εἶπε καθ' ἑαυτόν, πάλιν θὰ πιασθῶ μ' αὐτόν τὸν Μενδῶ καὶ τὸ ὄνειρόν μου θὰ ξαναρχίσῃ.

Ὅθεν ἐνεδύθη παρευθὺς καὶ κατέβη ἀκροποδητεῖ, ἵνα μὴ ταραξῇ τὸν ὕπνον τῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ κοιμωμένων, ἀκολούθως δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑψώθησαν πρὸς τὰ παρὰ θύρα τοῦ οἰκήματος τῆς βαρυνίδος δὲ Γούγκα, ἥς ὁ κοιτῶν ἐφωτίζετο.

— Μπᾶ! εἶπε συνοδεύων τοὺς λόγους διὰ μειδιάματος, ἔχον μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν καὶ ἡ ἀγαπητὴ βαρυνίς ἔχει ἀϋπνίαν.

Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ξενοδοχείου εἶχον ἰδιαιτέραν θύραν, δι' ἧς ἐξήρχοντο, ἐπειδὴ δὲ ἡ θύρα αὕτη ἦτο ἔσθωθεν κεκλεισμένη, ἡ

δὲ κλεῖς εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ κλείθρου, ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ τὴν ἤνοιξεν ἀθροῦτως καὶ διελθὼν τοὺς δρομίσκους τοῦ Μραιτπόρτ, διηυθύνθη πρὸς τὴν παραλίαν προτιθέμενος νὰ λουσθῇ.

Ὅτε κατῆλθεν ἐν αὐτῇ, ἡ θάλασσα ἤρχισε ν' ἀπασύρεται, διαλιπόντος τοῦ ρόχθου αὐτῆς εἰς τοὺς πόδας του ἐν κλαυθμῶ· δαι οἰοεὶ θορύβῳ, ἐνῶ ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν ἤδη ὥραία, καθαρά καὶ ἡρεμὸς ἐν τῷ κυανῷ στερεώματι, χρωματίζουσα ἰανθίνως τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς.

Ἐν τῷ αἰθέρι οὐδεμία ἤκουετο πνοή, περίξ δὲ βαθεῖα ἐπεκράτει σιωπὴ καὶ μόλις ἐν μακρῷ ἤκουετο ὀξεῖα κραυγὴ λάρου, ὅστις ἀπὸ τοῦ ὕψους κατήρχετο ὡς βέλος καὶ ἀνήρχετο πάλιν, φέρων ἐπὶ τοῦ ῥάμφους ἀργυρῶδες ἰχθυΐδιον.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἠτοιμάζετο νὰ κολυμβήσῃ, ὅτε αἰφνης ἔστη.

Ἀριστερᾷ τῆς παρὰ τῆς οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ μελαινῶν ὄγκων, ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν μεγάλων βράχων, οἵτινες ἡμικαλύπτοντο εἰσέτι ὑπὸ κυανοχρόου ὀμίχλης.

Ἐν μέσῳ δὲ τῶν λίθων ἐκείνων ἔκειτο ἡ τοῦ ὑπογείου εἰσόδος, ἐκεῖ εὐρίσκετο ὁ σκελετός, κείμενος ἐκτάδην σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἄμμου εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, καὶ παράφορος ἐπιθυμία κατέλαβεν αἰφνης τὸν Φλαβιανὸν Μωροῦ νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τοῦ σκελετοῦ καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὁ ἴδιος μὴ ἦτο δυνατόν παρ' αὐτῷ ἢ περίξ του νὰ εὑρῇ τι ἀναγόμενον εἰς τὸ χρυσοῦν φύλλον.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἦν ταχὺς περὶ τὰς ἀποφάσεις, γενναῖος δὲ ὢν, ἀγνῶν τοὺς νευρικοὺς φόβους καὶ μὴ τρομάζων τὸ παραπαν ἐκ τῆς θέας νεκροῦ, μόλις διενεχθή νὰ χωρήσῃ μέχρι τοῦ σκελετοῦ, καὶ ἔπραξε τοῦτο.

Φθὰς ἐκεῖσε ἔστη καὶ προσέβλεψε περὶ ἑαυτόν.

Οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐκεῖ, ἐπεκράτει μοναξία καὶ οὐδὲ εἰς τελωνοφύλαξ ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων, καθόσον ἡ προσέγγισις εἰς τὴν παρὰ τῆς οἱ ἐκείνην ἐκρίθη ἀδύνατος. Ἦρχισε λοιπὸν ἀναρριχώμενος τὰς πέτρας καὶ ἀναζητῶν τὴν εἰσόδον τοῦ διαδρόμου, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο δὲν ἦτο τὸ παράπαν εὐχερές, διότι αἱ ρωγμὴ καὶ οἱ σωροὶ τῶν πετρῶν ἀπέκρυπτον τὴν ἀποκαθαρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Λαφρεσάνζ ὁπλὴν καὶ μόνον ἐκ τοῦ πλησίον καθίστατο ὁρατὴ αὕτη. Λευκοὶ τινες μόνον λίθοι, οἵτινες ἐκυλίσθησαν ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν καὶ οἵτινες παρήλλασσον ἐν τῷ βαθεῖ τῶν βράχων χώματι, καὶ σωρὸς φυκῶν ὠδήγησαν τὸν Φλαβιανὸν καὶ ἐχρησίμευσεν αὐτῷ ἅμα ὡς κρυψήγετον· οὗτος προχωρήσας εὐθὺ πρὸς τὸν σωρὸν ἐκείνον εἶδεν ἀμέσως τὸ στόμιον.

Ἡ θάλασσα, εἰσερχομένη καὶ ἐξερχομένη, ἐμεγέθυνε καὶ ἐστοργύλου εἰσέτι ἀπὸ τῆς διαβάσεως τοῦ Λαφρεσάνζ τὸ ρῆγμα καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἠδυνήθη ἀκόπως νὰ εἰσδύσῃ καὶ νὰ προχωρήσῃ θορυβῶς εἰς τὸ ὑπόγειον.

Καὶ ἐν πρώτοις μὲν εὐρέθη ἐν πυκνῷ σκοτει, βαθμηδὸν ὅμως οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξωκειώθησαν καὶ διέκρινε τὸ μέρος ἐνθα εὐρίσκετο.

Ὁδευεν ἐπὶ ἐδάφους ἀρκούντως πρηνούς, ὅπερ βαθμηδὸν καθίστατο ὀριζόντιον καὶ ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἄμμου· μετὰ μικρὸν δέ, ὡς τὸ εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ, εἶδε καθαρότερον διὰ τῶν ἐν τῷ θάλῳ ρωγμῶν καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τῷ ἐφαίνετο λαμπρότερον.

Αἰφνης παρακάμπτων γωνίαν κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, εὐρέθη ἐναντι τοῦ σκελετοῦ, ὃν εὗρεν εἶν ὁ φίλος του παρῆστος,

περιβεβλημένον ἐντὸς ρακῶν ἐξ ἐρέας ἀποκλυπτούσης πάσας τὰς πλευράς καὶ τοὺς σπονδύλους.

Τοῦ Φλαβιανοῦ τὴν προσοχὴν ἐφείλκυσε τὸ ἡλλοιωμένον πιλίκιον μὲ τὰ μελανωμένα σειρήτια καὶ ἠθέλησε νὰ λάβῃ αὐτὸ εἰς χεῖρας, ἀλλὰ κατέπεσαν διαλυθέντα εἰς κόνιν, μόνον δὲ τὸ σειρήτιον ἀντέστη καὶ ἐν μέσῳ αὐτοῦ ὁ Φλαβιανὸς διέκρινε στρογγύλον κομβίον, ὅπερ ἐκράτει βεβαίως τὸ σειρήτιον καὶ ὕψου τὸν πῖλον ἐκ τῶν πλαγίων.

Τὸ κομβίον τοῦτο ἔπεσεν εὐθὺς ἅμα ἤγγισεν αὐτὸ ὁ νέος, ὅστις ἐξήτχεν αὐτὸ προσεκτικῶς, ἰστάμενος ἐναντι φωτεινῆς ἀκτίνος, ἵνα βλέπῃ καλλίτερον, ὅτε εὐτυχὸς φωνὴ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ στραφῇ ἀποτόμως, ἀφοῦ προηγουμένως ἔβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Φαίνεται ὅτι τὴν αὐτὴν συνελάβομεν ἰδέαν !

Ἦτο ἡ βαρωνίς δὲ Γούγκχα. ὁ δὲ Φλαβιανὸς ἐκρυψεν εὐθὺς ἐν τῷ θυλακίῳ τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἀνεκάλυψε. Παρετήρησεν ἄρα γε τὸ κίνημα αὐτὸ ἡ βαρωνίς ;

— Κοκκινίζω ἀπὸ τὴν περιέργειάν μου, τῷ εἶπε, καὶ ἐντρέπομαι, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, δὲν ἠμύρεσα ν' ἀντιστῶ. Αἱ διηγῆσεις τοῦ Λαφρεσάνζ μοῦ ἐγύρισαν τὸ κεφάλι καὶ τὴν νύκτα αὐτὴν δὲν ἠμύρεσα νὰ κλείσω μάτι... Τέλος πάντων ἀνέλαθα θάρρος καὶ ἀνέβην τοὺς βράχους· πολλαῖς ἠθέλησα νὰ ἐπιστρέψω, ἀλλ' ἡ περιέργεια, ἡ ὁποία λυσσωδῶς μ' ἐθυσάνιζεν, ἦτο ἰσχυροτέρα, καὶ ἰδοὺ μὲ βλέπετε τώρα νὰ τρέμω, ἀλλὰ καὶ νὰ χαίρω, διότι σὰς συνήντησα.

Δὲν ἔτρεμεν, ἦτο ὅμως κίτρινος ὡς κηρίον καὶ νευρική, οὐδ' ἔλαμπον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροά ἔμεινε ἐννεός, ἡ παρουσία τῆς γυναικὸς ταύτης τὸν κατέπληττε, συνῆλθεν ὅμως ἐπὶ τέλους.

— Θαυμάζω τὸ θάρρος σας, βαρωνίς, τῇ εἶπε, καὶ σὰς συγχαίρω. Ἀληθῶς ἡ περιέργεια κάμνει θαύματα. Πῶς ἤλθατε ἕως ἐδῶ μόνη ;

— Ναί, ἀπήντησεν ἀστείρομένη, δὲν ἀπήντησα κανένα λύκον καθ' ὁδόν, ὁ ὁποῖος νὰ μὲ φάγῃ.

— Δὲν θ' ἀπηντήσατε ψυχὴν ζωντανήν.

— Ὅχι ! μοναξίαν μόνον μεγάλην, τώρα δ' ἄφετέ με νὰ ἴδω τὸν σκελετόν.

Καὶ κύψασα ἄνω τοῦ ὄμου τοῦ Μωροά, ἀπαρχαλλάκτως ὡς εἰ μέγας κατεῖχεν αὐτὴν τρόμος, παρετήρησε τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ μορφαζόντος.

— Καὶ νὰ συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι θὰ γίνωμεν ἔτσι μίαν ἡμέραν ! εἶπεν, ἐνῶ τὰ θελκτικὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς ἐξέφραζον μεγάλην φοβὴν.

— Ναί, ἀλήθεια, ἀνταπήντησεν ὁ Μωροά, καὶ διὰ τοῦτο ἐράσμιον πλάσμα, ὡς σεῖς, οὐδέποτε ὀφείλει νὰ ἔχῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ταιούτον θλιβερόν θέαμα.

— Μπᾶ ! — καὶ ἀνέλαβε τὴν ἀμεριμνησίαν αὐτῆς, — πρέπει νὰ τὰ βλέπω ὅλα, διότι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ ἐπωφελοῦμεθα τὸν βίον καὶ νὰ γευώμεθα πάσης χαρμονῆς αὐτοῦ προσίτης καὶ ἀπροσίτου.

— ὦ ! εἶμεθα λοιπὸν ὑλόφρονες, βαρωνίς ;

— Ἐγώ ! ἀπεκρίθη ζωηρῶς, δὲν εἶμαι διόλου... Ἀλλ' ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ σκελετοῦ... ἀνεκάλυψτε τίποτε ! διότι δὲν πιστεύω ὅτι ἤλθατε ἐδῶ μόνον διὰ νὰ... — ἀνεκάγχασε — διὰ νὰ τὸν παρατηρήσετε μέσα στὰ 'μάτια !

— Ὅχι, ἀνταπήντησεν ὁ Μωροά, ὅστις τίποτε δὲν ᾔθελε

νὰ φανερώσῃ, δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε, μόλις εἶχα φθάσει ὅταν ὁμιλήσατε.

Ἡ κ. δὲ Γούγκχα ἐποίησε μορφασμόν ἐμφαινόντα δυσκρέσκειαν.

— Θέλετε νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀγαπητέ μου Μωροά ; ἔχετε ἐν φοβερόν ἐλάττωμα.

— Ἐγώ, βαρωνίς ;

— Ναί ! σεῖς ! Φλαβιανὲ Μωροά... εἴσθε ἐχέμυθος.

— Ἐλάτε δά, καλὰ τὰ πάμε ! χθὲς τὸ κυριώτερον ἐλάττωμα μου ἦτο ὅτι εἶμαι ὑποπτος, σήμερον δ' ἀλλάσσω καὶ εἶμαι ὑποκριτής.

— Δὲν ἀλλάσσετε, ἀλλ' ἔχετε καὶ τὰ δύο ἐν ταυτῷ καὶ τίποτε περισσότερον· τί ἡῦρατε προτύτερα κάτω, τὸ ὁποῖον ἐσηκώσατε ; σὰς εἶδα...

— Τίποτε... ἀπεκρίθη ὁ Μωροά, ἕνα κομβί ὡς αὐτὸ ἐδῶ...

Καὶ κύψας πάλιν ἔλαβεν ἐν κομβίον ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ ἐνδύματος, εὐρίσκόμενον μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ἡ κ. δὲ Γούγκχα δὲν ἐπέμεινε ποσῶς.

— Ἐχετε μαζὴ σας τὸ δῶρον τοῦ φίλου σας Λαφρεσάνζ; ἠρώτησεν ἰδοὺ ἡ κατὰλληλος στιγμή νὰ τὸ παρατηρήσῃ τις πλησίον τοῦ ἀτυχοῦς τούτου.

Ὁ Φλαβιανὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, ἀνταπήντησε, τὸ ἀφῆκα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Καὶ ἀνεγνώσατε τὰ ἱερογλυφικά ;

Ὁ Φλαβιανὸς ἐκίνησε καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν.

— Σὰς ὁμολογῶ ὅτι οὐδὲ κἄν τὸ ἐσυλλογίσθην. Τώρα ὅτε ἡ περιέργειά σας ἱκανοποιήθη, δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ μείνωμεν ἐδῶ ἐπὶ πολὺ.

— Ὅχι, ὄχι δά, νὰ πηγαίνωμεν, ἂν καὶ μαζὴ σας μένω προθύμως ἐφ' ὅσον θέλετε ἐντὸς τοῦ ὑπογείου αὐτοῦ... ἤθελα νὰ προχωρήσω ἕως εἰς τὸ ἄκρον, ἔχετε ὅμως δικαίον, ἄς πηγαίνωμεν.

Καὶ λαβούσα τὸν Φλαβιανὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐξόδον τοῦ διαδρόμου.

— Ἐὰν θέλετε, εἶπεν ἡ βαρωνίς ὅτε εὐρέθησαν ἐν ἐλευθέρῳ ἄερί, δὲν θὰ εἰπῇτε τίποτε εἰς τοὺς φίλους σας εἰς τὸ περίπτερον περὶ τῆς πρωϊνῆς αὐτῆς ἐπισκέψεώς σας.

— Καὶ διατί, βαρωνίς ; ἀνταπήντησεν ὁ Φλαβιανός, ὅστις οὐδόλως ἐπεθύμει ἄλλως ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην.

— Διότι ἐντρέπομαι διὰ τὴν περιέργειάν μου, τὴν ὁποίαν εὐρίσκω ἀπρεπῇ εἰς μίαν γυναῖκα... διὰ πολλοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους σὰς εἶπα καὶ τοὺς ὁποίους θὰ ἦτο λίαν διεξοδικόν ἐὰν ἀπηριθμουν καταλεπτῶς... Ἐχω τὴν ὑπόσχεσίν σας, ναί ;

Ὁ Φλαβιανὸς προσεκλίνατο.

— Γνωρίζετε καλῶς, βαρωνίς, ὅτι εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σας καὶ ὅτι πάντοτε θὰ πράξω κατὰ τὸ θέλημά σας.

— Εἴσθε βέβαιος περὶ τούτου ; εἶπεν, ἐνῶ τὰ χεῖλη τῆς συνετύσσοντο ἀνιγμωτῶδες μειδιάσαντα.

— Νομίζω... καὶ ἐλπίζω, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι οὐδέποτε θὰ μοῦ ζητησθῇ τι ἐναντίον τῆς τιμῆς καὶ τῆς χρηστότητος.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη.

Ἐξηκολούθησαν ἐπὶ μακρὸν τὸν περίπατον αὐτῶν χωρὶς νὰ ἀνταλλάξωσι λέξιν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον,

— Δὲν σὰς ἤλθε κατὰ νοῦν, ἀγαπητέ μου Φλαβιανέ, ἐπανελάθειν ἡ βαρωνίς, ὅτι ὁ κύριος Μενδῶ ἐνδέχεται νὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀλήθειαν ὑποθέτων ὅ,τι ὑποθέτει ;

— Τί ἐννοεῖτε ; περὶ ποίων ὑποθέσεων ὁμιλεῖτε ;

— Τι ; ἐλησμονήσατε βλέπω τὴν χθесινὴν συνομιλίαν μας ;

— Εἴπομεν τόσα πράγματα.

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας — καὶ ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐποίησεν ἀνυπομονησίας κίνημα.

Ὁ Φλαβιανὸς παρετήρησεν αὐτὴν ἐκπληκτικῶς.

— ὦ ! πόσον μὲ στενοχωρεῖτε ! Δὲν ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὁ κύριος Μενδῶ ἔδειξε πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ τὸ εὑρημα τοῦ φίλου σας Λαφρεσάνζ ;...

— Ἄ ! τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα, ναί, πολὺ τὸν ἐπείραξε τὸν καυμὲνον τὸν κύρ Θεόδωρον· μάλιστα ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτι ἤθελε νὰ τὸ φάγῃ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο φύλλον.

— Ὡραῖα ! εἶνε νευρικός καὶ ὅταν συζητῇ τὰ λέγει τόσον ζωηρά... Τέλος πάντων εἶπε τὴν γνώμην του ὅτι ἡ ἐπιγραφή πιθανῶς ἔχει μεγάλην σημασίαν, ὑποδεικνύουσα παραδείγματος χάριν, κεκρυμμένον θησαυρόν.

— Βαρωνίς, δὲν πιστεύω εἰς κεκρυμμένους θησαυρούς. Περὶ μιᾶς κυρίας Καλχάβα ἐλέχθησαν πολλὰ ὅτε ἐστοχάσθη ὅτι ἀνεκάλυψε θησαυρόν εἰς Ἄγιον Διονύσιον, πρὸ αὐτῆς δ' ὑπῆρξαν τὰ χρυσαυγά πλοῖα τοῦ Βίγου. Θέλετε νὰ σὰς εἶπω εἰς τί συνίστανται οἱ θησαυροί, βαρωνίς ; συνίστανται εἰς βελουδίνους ὀφθαλμούς, παρομοίους μὲ τοὺς ἰδικούς σας, εἰς μαργαριτωδεις ὀδόντας ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους βλέπω λάμποντας ἀνὰ μέσον τῶν ἐρυθρῶν χειλέων σας.

— ὦ ! πῶς παίρνετε φωτιά, ἀγαπητέ μου Φλαβιανέ... ὁ ἀὴρ τοῦ ὑπογείου ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλὴν σας... ἡσυχάσατε ! Τέλος πάντων παραλογίζομαι, ὑποθέτω ὅτι ὑπάρχει πραγματικὸς θησαυρός, περὶ τοῦ ὁποίου μαρτυρεῖ τὸ χρυσοῦν φύλλον !

— Αἶ !

— Τί θὰ κάμετε ;

— Θ' ἀποδώσω ἀπλούστατα τὸ φύλλον αὐτὸ εἰς τὸν Λαφρεσάνζ, διότι ἐκεῖνος τὸ εὔρε καὶ ἀντὶ πόσων κινδύνων !

— Διάβολε ; ἀλλὰ σεῖς εἶσθε χριστιανικώτατος, ἀγαπητέ μου ! Καὶ διὰ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ θὰ ἡδύνατο βεβιαῶς ὁ Λέων Λαφρεσάνζ νὰ συζευχθῇ τὴν δεσποινίδα Βέρθαν δὲ Κερμόρ, διότι αὕτη θὰ εἶνε πλουσιωτάτη, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τὰς ἐλπίδας τῆς γελοίας οἰκογενείας τῆς.

Εἶχον φθάσει εἰς τὸ περίπτερον, ἡ δὲ κυρία δὲ Γούγκα ἀφείσα τὸν βραχίονα τοῦ Φλαβιανοῦ ἀνέβη εἰς τὰ δώματα αὐτῆς.

Ὅτε ὁ νέος εὐρέθη μόνος, ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

— Διατί μοῦ εἶπεν ὅλ' αὐτὰ ἡ βαρωνίς ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἐν ἀπορίᾳ.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν εὗρισκε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου,

— Ἄς ὑπάγω νὰ ἴδω τὸν Λέοντα, ἐσκέφθη, ὁφείλω ἐν πρώτοις νὰ τοῦ διηγηθῶ ὅ,τι ἀνεκάλυψα.

Ὁ Μωροά, ὅστις ἦτο ἀφηρημένος, δὲν παρετήρησε διόλου ὅτι ἦν ὅλως ἀτημέλητος τὴν περιβολὴν, διότι ἡ μὲν βαρωνίς μετ' ἐλαστικότητος ὀφειλὴν εἰσεῖν εἰς τὸ ὑπόγειον ἀπὸ τῆς ὁπῆς σχεδὸν χωρὶς τὰ ἐγγίστην τὰς πλευράς, ἐνῶ ὁ Φλαβιανὸς μὲ τοὺς πλατεῖς ὤμους του ἤγγισε πανταχοῦ, οὕτως ὥστε ἔφερε πολλὰ ἴχνη μιζώδους πηλοῦ.

Ἐπειδὴ δ' οἱ ἐν τῷ περιπτέρῳ, πρωτεύοντος τοῦ θεῖου Φιλήμονος, εὐρίσκοντο εἰσέτι ἐν ταῖς κλίναις αὐτῶν, καίτοι ἡ πρωία εἶχε προχωρήσει ἄρκετά, ὁ Φλαβιανὸς μόνον τοὺς ὑπὲρ ῥέτας συναντήσας ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τοῦ Λαφρεσάνζ, ὅστις κοιτῶμενος μακκρίως καὶ ὑπὸ φαιδρῶν ὀνείρων βυκαλιζόμενος ἀφυπνίσθη αἰφνης ἅμα εἰσελθόντος τοῦ φίλου του.

— Τί τρέχει ; τὸν ἠρώτησεν, ἀφ' οὗ ἐτανύσθη νὰ μὴ ξαρκήρῃσιν ἡ ἀπεργία ; μὴ μὰς ζητεῖ ὁ Ζακεμαῖν ; μήπως ἐπιασε φωτιά ;

Ἰδὼν δ' ἐπὶ τοῦ φορέματος τοῦ Φλαβιανοῦ τὰ σημεῖα τοῦ πηλοῦ,

— Ἄ ! καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; τὸν ἠρώτησε, μήπως ἐπες ; μήπως ἐπιάσθη μὲ κανένα ; ἐπαθες τίποτε ;

— Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά... εἰργάσθην ἀντὶ σοῦ.

— ὦ ! ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ χασμώνμενος δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως, ἐν πρώτοις σὲ εὐχαριστῶ, ἀλλὰ μοῦ ἐνθυμίζεις ὅτι κάμνω πολὺ κακὰ νὰ μένω ἀδρανής, καὶ ὅτι ὁφείλω νὰ ἐργασθῶ καὶ ἐγώ· ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβω τὸ ἐπαγγελμα, εὐτυχῶς ὅμως ποῦ ἔχω εἰσιμα τὰ ἐξῆς : « Αἱ φυλακαὶ μου », « Ὁ Κεράτιος Πύργος », « Ἡ Ἀπόδρασίς μου », « Ὁ Σκελετός », « Τὸ Χρυσοῦν φύλλον ».

Ὁ Φλαβιανὸς ἐκάθησεν ἐπὶ ἔδρας παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Λαφρεσάνζ καὶ διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς ἀνεχαίτισε τὸν φίλον αὐτοῦ.

— Ὁμίλησε περὶ τῆς ἀπεργίας ἐν Μελκόμβῃ, Βεῦμούθῃ καὶ Μραϊτπόρτ, ἀλλ' οὔτε λέξιν περὶ τῆς φυλακισέως σου, οὔτε περὶ τῆς ἀποδράσεώς σου, οὔτε περὶ τοῦ σκελετοῦ καὶ πρὸ πάντων περὶ τοῦ χρυσοῦ φύλλου.

— Καὶ διατί ;

— Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ τὸ διατί ;

— Πόσον εἶσαι μυστηριώδης ; Δὲν μανθάνω ὅμως μὲ αὐτὸ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι καὶ ποῦ ἐκυλίσθη καὶ εἶσαι ἔτσι καταλασπωμένος.

— Εἶπα, εἰργάσθην ἀντὶ σοῦ, ἀχάριστε ! — ὁ Μωροά ἐταπείνωσε τὴν φωνήν — δὲν μοῦ λέγεις πρὸ παντός ποῦ καί*τι τὸ δωματίον τοῦ Μενδῶ ;

— Εἰς τὸ πλάγι, καὶ τὸ κρεβάτι του θὰ εἶνε κολλητὰ μὲ τὸ ἰδικόν μου· λεπτόν σανίδωμα μὰς χωρίζει.

— Καλὰ, ἀνταπῆντησεν ὁ Φλαβιανὸς ταπεινῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν φωνήν, δηλαδὴ εἶνε ἐν γνώσει τῶρα τῆς ἐπισκέψεώς μου, αὐτὸ ἐπεθύμουν ν' ἀποφύγω.

— Φρονεῖς ὅτι μυστήρια !...

— Ἀφελὴς ποῦ εἶσαι ! — Καὶ ὁ Μωροά ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν — Μόνον καλὰ βάλλεις εἰς τὸν νοῦν σου τὸν ἔρωτα, τὰς χαρὰς τοῦ βίου ! Εὐτυχῶς ὅτι ὁ γέρον Φλαβιανὸς σου ἔβαλε μὲ τὸν νοῦν του νὰ σκεφθῇ περὶ σοῦ... καὶ ὁ Φλαβιανὸς σου εἶνε πεισματάρης...

— Γνωρίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, ὅτι εἶσαι πιστὸς φίλος καὶ σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐγώ, ναί. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ ὅτι κατενίκησας τὰ πάντα εἰς τὰ ταξείδια καὶ ἤλθες ἐδῶ εἰς ἀναζήτησίν μου.

— Ἀντημείφθη περισσότερον τῶν κόπων μου... Παίξεται ἔμπροσθέν μου μυθιστόρημα ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων, ἄφες με ὅμως νὰ ἐξκαλοῦσθαι καὶ ἐνδύσου.

— Ποτὲ ! ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ ταχυσθεῖς καὶ πάλιν μετ' ἀμυμήτου νοθρείας.

— Θὰ σηκωθῇς, τώρα ἀμέσως.

— Εἶμαι τόσον καλὰ εἰς τὸ κρεβάτι· τώρα ἐννοῶ ὅτι σὺ δὲν ἐκοιμήθης ἐπάνω εἰς τὸ ὑγρὸν χόρτον τῆς φυλακῆς... ἐγὼ ὁμῶς ἀκόμη δὲν ἦλθα εἰς τὰ καλὰ μου. Καὶ ἔπειτα ἐβλεπα ὠραιότατον ὄνειρον ὅταν ἐμβαινες.

— Θὰ ἐνδυσθῇς, ἐπανελάθεν ἀμειλίχτως ὁ Μωροῦ. Ἐὰν σὲ ἤκουεν ὁ κύριος Μενδῶ νὰ κινῆσαι καὶ ἐσηκώνετο νὰ σὲ ἐρωτήσῃ ποῦ πηγαίνεις ; ...

— Ἔλα δὲ, ὑπέλαθεν ὁ Λαφρεσάνζ διὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ, νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ Θεόδωρος Μενδῶ διέρχεται τὴν ζωὴν του κατασκοπεύων με ;

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Πιθανώτατα, ἀπήντησε, πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν χθελινὴν ἐσπέραν... Τέλος πάντων ἐπεθύμουν νὰ ἀπατώμαι, ἀλλ' ὅσας καὶ ἂν λάβωμεν προφυλάξεις δὲν θὰ ἦνε πάλιν ἐπαρκεῖς. Λοιπὸν ἐὰν σ' ἐρωτήσῃ ποῦ πηγαίνεις τόσον ἐνωρίς ; θὰ τῷ ἀποκριθῇς φυσικώτατα, ὅτι εἶδα εἰς τὴν θάλασσαν φουσητήρας καὶ φώκας καὶ ἦλθα νὰ σὲ πάρω, διὰ νὰ ὑπάγωμεν νὰ τοὺς ἴδωμεν.

— Καλὰ, σ' ἐνόησα.

— Μὴν ἄργεῖς, σὲ περιμένω κάτω.

— Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις, εἶπεν ὁ Λέων πηλῶν μετὰ θλίψεως τῆς κλίνης του.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἀπῆλθεν ἤδη, κατεργόμενος δὲ τὴν κλίμακα τοῦ περιπτέρου ἠκρασθη, ἐνόμισε δὲ ὅτι ἤκουσε κρότον ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ κ. Μενδῶ.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἐσφαλᾷ διόλου, ἐσκέφθη, ὁ Θεόδωρος μὰς κατεσκοπεύει.

Πρὶν ἢ κατέλθῃ εἰς τὴν παρχλίαν ἐφρόντισε ν' ἀπέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ν' ἀλλάξῃ φόρεμα, μετ' οὗ κατέβη εὖρε δ' αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ ὁ Λαφρεσάνζ. Ὁ νέος ἐπλησίασε πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ γελῶν.

— Δὲν ἠπατήθης διόλου, τῷ εἶπεν, αὐτὸς ὁ κύριος Μενδῶ ἦτο στὸ ποδάρη καὶ ἤθελε νὰ μάθῃ ποῦ πηγαίνω.

— Καὶ τῷ ἀπεκρίθη ὡς σοῦ εἶπα ;

— Ναί.

— Καὶ τί εἶπεν ;

— Ὅτι ἐπειδὴ ἐφαίνετο ἡ θάλασσα ἀπὸ τὸ παρὰ θυρον τοῦ δωματίου του, θὰ ἤδυνάτο ἴσως νὰ ἴδῃ με τὸ τηλεσκόπιον τοὺς φουσητήρας καὶ τὰς φώκας.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ αὐτὸ μέσον διὰ νὰ μὰς κατασκοπεύσῃ. Εὐτυχῶς ὅτι εἴμεθα δύο καὶ θὰ προφυλαχθῶμεν ἀπὸ τὰ ἐταστικά βλέμματα τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου». Ἄς φανῶμεν κατὰ πρῶτον ὅτι παρατηροῦμεν πράγματι τὰς κινήσεις τῶν φουσητήρων καὶ τῶν φωκῶν, οἱ ὅποιοι μόνον εἰς τὴν φαντασίαν μου ὑπάρχουσιν, ἅς τοὺς διώκωμεν μάλιστα καὶ διὰ τῶν χειρῶν.

Καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἔδειξε ταῦτα λέγων.

— Καὶ τώρα ἐπανελάθεν, εἴμεθα βέβαιαι ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μὰς εἴρῃ, καὶ ἅς φροντίσωμεν νὰ καθήσωμεν εἰς μέρος, ὥστε νὰ μὴ μὰς βλέπῃ καὶ νὰ ἤμεθα ἐλεύθεροι.

Ὁ Φλαβιανὸς ταῦτα λέγων ὠδήγει τὸν φίλον του εἰς τὸν ἐξώστην ἐκεῖνον ἐνθα ὑπῆρχον πολλὰί τράπεζαι καὶ ὅστις ἐστεγάζετο ὑπὸ σκητῆς ἐκεῖ δ' ἤρχοντο οἱ λουόμενοι τοῦ Μπραϊτπορτ νὰ πῶσι τὸ ὀρεκτικόν των μετὰ τὸ λουτρόν.

Τὸ μέρος τοῦτο κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἐκείνην ὥραν ἦν, ὡς ἐννοεῖται, πάντῃ ἔρημον.

— Ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μωροῦ καθήσας παρὰ τράπεζαν ἐκ ψευδαργύρου καὶ νεύσας τῷ φίλῳ αὐτοῦ νὰ καθίσῃ πλησίον του, τοῦλάχιστον ἐδῶ εἴμεθα βέβαιαι ὅτι δὲν θὰ μὰς ταραξούν.

— Γνωρίζεις ὅτι πολὺ με σκανδαλίζεις, τῷ εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ.

Ὁ Μωροῦ ἀνταπήντησε ζωηρῶς :

— Ὅτι σὲ σκανδαλίζω τὸ ἐννοῶ, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι περισσότερον σου σκανδαλισμένος.

— Τί σημαίνουν ἐπὶ τέλους ὅλαι αὐταὶ αἱ προφυλάξεις καὶ αἱ συστάσεις νὰ μὴ εἶπω τίποτε οὔτε περὶ τοῦ Κερατίου Πύργου, οὔτε περὶ τῆς ἀποδράσεώς μου, οὔτε περὶ τοῦ σκελετοῦ ; ...

— Οὔτε πρὸ πάντων περὶ τοῦ Χρυσοῦ φύλλου... καὶ θὰ μάθῃς τὸ διατί ! Πρῶτον ὁμῶς πρόσεξε καλὰ εἰς ὅ,τι θὰ σοῦ εἶπω.

— Προσέχω ὅσον θέλεις, διότι βλέπω ὅτι ὁμιλεῖς με μεσοβρότητα.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐπανελάθε μετὰ μικρόν :

— Με ἠρώτησες πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ δωμάτιόν σου πόθεν ἤρχόμην καὶ ἐγὼ δὲν σοῦ ἀπεκρίθην. Ὁ πηλὸς τὸν ὁποῖον εἶδες εἰς τοὺς ὄμους μου προήρχετο ἐκ τοῦ ὑπογείου, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθον καὶ διὰ τοῦ ὁποίου σὺ διέφυγες τὸν Κεράτιον Πύργον.

— Ἄ ! μὰ ! ἀνέκραξεν ἑκπληκτος ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ἐπεσκέσθην τὸν σκελετόν, καὶ νὰ σοῦ εἶπῃ ἡ ἰδέα αὕτη δὲν ἦλθεν εἰς ἐμὲ μόνον, διότι μετὰ μικρόν ἰδοὺ ἐφθασεν ἐκεῖ καὶ ἡ κυρία δὲ Γούγκη...

— Σοῦ ὥρισεν ἐκεῖ τόπον σζεντενέζεως ;

Ὁ Φλαβιανὸς ἀνύψωσε τοὺς ὄμους μετ' ἀνυπομονησίας.

— Ἔσο λοιπὸν σοβαρὸς, καθόσον οὔτε περὶ ἐρωτοτροπίας πρόκειται, οὔτε περὶ συνεντεύξεως. Καὶ ἡ βαρωνὶς ἐσκανδαλίσθη ὅσον καὶ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ὅτι ἀνεκάλυψες τὸν σκελετόν καὶ τὸ χρυσοῦν φύλλον... εἶνε πολὺ νεῦμων ἢ βαρωνίς.

— Εὐχαριστῶ, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ κλινὰς εἰρωνικῶς τὴν κεφαλὴν, δηλαδὴ ἐγὼ εἶμαι ἡλίθιος.

— Αἶ ! ὄχι, δὲν εἶσαι ἡλίθιος, ἀπ' ἐναντίας, εἶσαι νοσημνέστοτος, με μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ὡς νέος περιποιεῖσαι τὰς γυναῖκας ὅλας ἀνεξαιρέτως... διότι ἀγαπᾷς πρὸ πάντων τὸν ἔρωτα ! ὁμιλεῖς ἐρωτικῶς μετὰ τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ, ἐνῶ ἐξ ἄλλου συνδιαλέγεσαι λίαν ἡδέως μετὰ τῆς κυρίας δὲ Γούγκη.

— Φλαβιανέ, σοῦ ὀρκίζομαι !...

— Λοιπὸν, ἐκείνη κάμνει αὐτό, ἀναστρέφομεν τοὺς ὄρους, δὲν μεταβάλλεται καθόλου ἡ τάξις τῶν πραγμάτων. Τί τὰ θέλεις ; τὴν εὐρίσκεις ὠραιάν ὡς τὴν εὐρίσκω καὶ ἐγὼ δὲν πιστεύεις βεβαίως ὅτι δυσχερεστοῦμαι ἐναντίον σου, διότι οἱ ὀφθαλμοί μου εἶνε οἱ αὐτοί. Ἐβασάνισα ἤδη τὸ πρᾶγμα μόνος μου... σὲ ἀγαπῶ, ὡς πρεσβύτερος ἀδελφὸς ἀγαπᾷ τὸν νεώτερον, καὶ πᾶσαι αἱ Γούγκη τοῦ κόσμου δὲν θὰ εἶνε ποτὲ ἱκαναὶ νὰ κλονίσωσι τὰς πεποιθήσεις μου.

— Πόσον εἶσαι γενναῖος, ἀνέκραξε σφόδρα συγκεκινημένος ὁ Λαφρεσάνζ, καὶ πόσον εἶνε εἰλικρινὴς ἡ φίλιός σου !

[Ἔπεται συνέχεια].